

Atél idusán mit kezd magával egy vérbeli pecás? A régebbi fotóalbumokat már rojtosra lapozta az ünnepek alatt, a laptop szereteágazó mappái és al-mappái között jó volna végre rendet csinálni, de marad a nézelődés és az emlékezés. Olykor előkerülnek a botok, orsók, nem árt egy kis simogatás, suhogtatás, gyűrűpucolgatás sem. Ha még nincs túl késő, rendezgeti az előketartót, századszor pakolja helyére akkurátusan a horgokat, forgókat, és már meg sem számolja, hányféle kiegészítő lapul a dobozok, táskák alján és zsebeiben. Szóval készül a tavaszra.

Bikanyakú és Törpebéla – a célszemélyek – most sem tétlenkednek. Becsületes nevük és anyakönyvi kivonatuk szerint *Tóth István Zoltán* és *Szabó Béla* szívesen válaszolnak néhány odafigyelésre érdemes kérdésre.

– Mostanság is gyúrtok, vazzeg? *Te, Totya, igen jó formát mutat sz már évek óta, hiszen mázsa fölött járhatsz, és bizony minden ajtón mély meghajlással tudsz csak bebújni. Bélánknak attól nem kell tartania, hogy beveri a fejét, de ő is gyúr egész télen.*

– Gyúrunk, bizony, teljes erővel. De nem a kondira megyünk rá ezúttal, hanem újabb és újabb bojlikat készítünk, fantáziánk szerint. Ugyanis ha valami természeti katasztrófa nem állja utunkat, január közepén már kint vagyunk néhány napot a parton. Én éppen a legvátozatosabb magokban utazom, a makadámdiótól a mogyoróig, de Béla ugyanúgy esküszik a természetes anyagokra is. Kukorica alapú kajákat készít, mert szerinte a pontyok nem felejtették el, honnan jöttek, mit szeretnek igazán köllökkoruk óta. Nem becsüljük le a gyári cuccokat sem, de szeretünk kísérletezni. Nem csak bojlivál horgászunk! Minden játszik, amit a körülmények megkívánnak.

– *Oké, de mi lesz, ha Háromfán bepillézik a jég, mire leértek?*

– Először sírunk egyet, majd keresünk egy helyet, ahol valamilyen cuccot be lehet dobni. Olyan nincs, hogy ne lehessen horgászni. December, január, február nekünk ugyanolyan hónap, mint a többi. Valami ügyis történik. Ha más nem, hát fogunk biciklikereket vagy szigeteket. Vagy éppen egy amurt, ami kiüt a csónakból...

– *Jó, jó, azt tudom, hogy állandóan kísérleteztek, és az elme-*

Akik nem alszanak téli álmod

Az eddigi legnagyobb fogás: Bonbon, 21,70-es

beteg dipektől sem riadtok vissza. Ilyen volt legutóbb a mécsesolaj mint távcsali.

– Ekkora hülyeséget még soha nem próbáltunk, de bejött. Nemcsak nálunk nem evett a hal rendszeren, de jellemző volt akkor minden hazai vízben.

– Emlékszem, szabályos országos „haljárásjelentést” kértem a cimboráktól, és mindenki esküdött rá, hogy fenéken alig eszik a hal.

– No, akkortájt szinte egész nap kötögettünk, kísérleteztünk. Hosszú, rövid, full pop-up, könnyített, egy szem, kettő, félbevágva, tízcentis előkétől a harmincasig. Már a ruhaszáritó csipeszeket is ellopokdtuk a környékről, és a töklevele olom nélkül csípetve lógattuk be különböző mélységekre a csalit. A variációknak se szeri, se száma, és egyszerűen semmi. Felezni nem lehetett, közönségzavazás nem volt, így telefonos segítséget kértünk Horváth Zsolttól. Önzetlen baráti jó tanácsként javasolta, hogy kérjünk Bözsitől egy kis mécsesolajat, tudod, amit az illatozó öko-bio-lámpákban kell párologtatni. Százra vettem, hogy át akar venni, de mivel eddig sem történt semmi, miért ne? Ha láttad volna, mikor lettem a cuccot, olyan volt, mint amikor elsüllyed egy tankhajó! De nem telt bele bő negyed óra, és egy majdnem tízes ficánkolt a matracon, ahol kellemes fahéjillat terjengett.

– Még jó, hogy nem gyújtottatok rá! Ez hihető is lehet, hiszen láttunk már olyat, hogy a pontyok turkálás közben szép nagy kavicsokat is fel-felszipogatnak, sőt egy közös ismerősünk esküszik a piros fagolyóra. De mi volt a többi extrém kapással?

– A vehemens rávágást kemény fárasztás követte. A zsákmányt sikerült jó fél óra múlva kézzel kiemelni, és felakasztottuk egy fára. (Úristen, micsoda bojlis mentalitás! – a szerk.) Azonnal telefonáltunk Pálkó Karcsinak, hogy hozza a fotóapparátot, mert fogtunk egy huszonhatost. Jött is a tógazda lihegve, és az egyik ágon valóban ott lógott – egy 26-os férfi vagy női bringaabroncs,

A huszonhatos

tökmindegy, kicsit viseltes állapotban. De a sziget ennél izgalmasabb volt! Egy kiadós vihar után a Jurassic Parkban rendszeren beindult a csipogó. Be a csónakba, gyerünk utána. Jó másfél óra múlva kiderült, hogy egy megtermett szakadt szigetet fárasztunk. Miután kibányásztuk alóla a cejgot, észrevettük, hogy egy másik szigetet is megakasztottunk. Reggelre az alattunk lévő összes horgász gazdagabb lett ugyanezzel az élménnyel. Az önállósult nádszigetek a zsilip környékén landoltak. Az amur pedig a 14/A-nál játszott velünk. Hajnali két óra, tükör víz, Béla evez, két méterre a csónaktól feljön egy harmincpluszos! Azonnal ugrik, vagy inkább repül. Egyenest a mellemnek, bele a csónakba. A Törpét

• www.horgaszkiallitas.hu

HIT Csarnok, Budapest
2010. március 5-6.

HORGÁSZSPORT
Szakkiállítás és Vásár

Töltsön el Ön is egy kellemes és értékes napot a horgászvilág legnevesebb szakembereivel a HIT Csarnokban, hisz ez a rendezvény kihagyható, de pótolhatatlan!

nincsen belépő, ingyenes parkolás, újdonságok, terméktesztelés, vásári akciók, nyereménysorsolások, sok más meglepetés

Nyitva tartás:
Pénteken: 9-19 óráig
Szombaton: 9-17 óráig

• HIT Csarnok, 1103 Budapest, Gyömrői út 63.

Fekete ördög

(Bélát) még kisebbre préseltem, de a torpedó, rendet teremtve a ladikban, tovább száguldott. Azóta is a nyomában vagyunk, de 18 kilónál nagyobbat még nem sikerült fogni.

– Tíz év együtt, nagyobb balhék nélkül, olyan, mint egy stabil házasság. Fél méter vertikális különbség és fél mázsa, ami a gravitációt illeti. Hogy osztjátok meg egymás között a munkát és a megfogott halak élményét?

– Na jó, apróbb viták vannak. Hol nincsenek? De pénzen, dicsőségen, halon sosem veszekszünk. Minden megfogott példány közös bibelődést, játékot és közös örömet is jelent. És ezek a pecák akkor teljeseznek ki igazán, amikor a család mellénk szegődik. Béla felesége, Zsóka maga is horgászik, az én anyám, Éva pedig a nagyobb versenyeken olyan kajákat rittyent a bográcsban, hogy a szomszédok is megfélemedeznek a pecáról.

– Ha már a pénzről is szó esett, gazdag szponzor az óbudai önkormányzat vagy a DT? Hiszen ti még nem forgattatok köpönyeget. A kezdetektől ezt a nevet viselitek.

– Azért Óbuda Team, mert ott élünk. Azért DT, mert Tóth

Gabi etetőanyagokkal, csalikkal segíti a felkészülést, mi pedig tesztelünk neki. Ez a sztori rólunk és a halakról szól csupán. Olyannyira, hogy a tavalyi csukafogó óta minden évben részt veszünk a rablóhalogató versenyeken is! Most pergettünk életünkben először, és már mindketten megbántuk, hogy a versenyen csak a partról úszóztunk. Képzeld el, hogy utána még egy hetet ott maradtunk, és – isten bizony – negyven-ötven csukát fogtunk gumival! Naná, hogy jövőre is ott leszünk!

– Rablóhalas tudományokat az idei versenyen lesz módokat fitogtatni; de ami aktuális, és fontos közérdeket boncolgat: mi a véleményed a 2010-es pontyfogó OB kvalifikációs versenyéről? Ez azért is fontos, mert autentikus személyként, mint versenybíró vettél részt a tavalyi, enyhén szólva vitatott megmérettetésen. Tetted ezt a régi nomenklatura szerint „társadalmi munkában”, egy fillér ellenszolgáltatás nélkül. Pusztán azért, hogy a hazai halogató tudományunknak elismerést és olyan érdemeket szerezhessünk a nehéz fegyverforgatóknál is, ahogy tették és művelik ezt finomszereléses pecásaink, és nem kis sikerrel.

– No, ez az a pillanat, ahol megáll a józan ész. A Mohosz lapjában megjelent versenykiírás egyszerűen értelmezhetetlen! Azt tudni véljük, hogy 60 ezer magyar forintért lehet nevezni a 2011-es kvalifikációs versenyre. Azt is tudjuk, hogy a nevezéseket 2010. január 31-ig kell leadni. Azt is, hogy a pénzt a Korompai utcai fellegvár számlájára a határidőig be kell fizetni. Sőt, mindez nem működik, ha 18 csapat nem verbuválódik össze. Ezen kívül sok mindent nem tudunk. Mondjuk például a lényegét sem: mikor lesz a megmérettetés? Hol lesz a verseny? És amiről nem tud senki: mi lesz 2010-ben az angliai világbajnokságon? Oda nem mehetnek magyar csapatok? Vagy megint a vallusok döntenek kényük-kedvük szerint?

Ezek szerint megint költői kérdések maradnak csupán a végére? Főlösegesen beszélgettünk eddig a fiúkkal? Hiába való a pontybarátok minden igyekezete? Nem! **Van rá megfelelő válasz. Tessék végre a boton kívül kezünkbe venni saját közös sorsunk és a jövőnk irányítását!**

Kátai Róbert

www.horgaszvideo.hu

Ez nem ő, de szép...

FOTÓ: VÍZPARTI
PONTYBARÁTOK

